

NOVA ŠOLA

(Recitirano ob odprtju sedanje šole v Skofji Loki 29. 11. 1932)

Gledam, o gledam pred seboj naše mesto,
naš košček sveta, našo krajino zvesto:
nad Gradom Krancelj in še višje Ljubnik,
bele hiše pod njim in farne cerkve zvonik,
in hribe, ki krog se za róke drže ...
in se varno spuščajo v plodno polje,
in Soro, ki zvesto naše mesto objemlje —
gledam, o gledam ta lepi kos zémlje
in vem: nikdár se ga nagledal ne bom ...
O Loka, moj dom, moj dom!

Tu v Loki smo prvič poskušali teči,
tu v Loki prvo besedo izreči,
najslajšo slovensko besedo — mati;
tu v Loki trpeli so naši očeti,
da znatiželjnosti pri materi početi,
mogli razmaha bi širnega dati.
In vem: iz njih žrtev je vstal nov dom,
prosvete dom, naš šolski dom.

O šola! Na Sorškem polju bel labod!
Pod svoje peroti sprejmi naš mladi rod!
Z živo krvjó svojih prsi ga dôji!
»O pridite k meni, vi mali moji —
iz mesta in okolice hčere in sinovi:
Iz mene gre pot na vse štiri strani,
iz mene gre pot v življenja skrbi,
na meni stojé vsi naši domovi!
V meni so skrite vsega živega klice,
iz mene deca raste v vse poklice,

iz mene govori modrost vélikih mož:
Delo, prosveta in milost božja
to je modrost našega orožja
za boj življenja — in živel boš!»

O šola! Naša šola škojeloška!
o da preteklost tvoja bi bila proroška!
Iz starih nizkih stavb so poleteli visoki duhovi
v času, ko njim so še meje začrtane bile —
a zdaj so se meje v brezmejnost razmaknile
vse više se vzpeti bodo mogli sinovi!

Visoki so dnovi, svobodni poleti — veliki trudi.
In šola — druga mati — naj nudi deci grudi:
iz nje naj teče v deco kri naših davnin,
duh deda in praded — veda zdravih korenin,
očeta delavnost in mater pobožnost velika,
nebeška sladkost njih slovenskega jezika,
globoko poznanje vseh zemskih stvari,
najširša prosveta, ki naj se rodi
iz ljubezni do tega koščka zemljé,
ki mu je Skofja Loka imé!

*

Gledam, o gledam pred seboj naše mesto,
naš košček sveta, našo krajino zvesto:
nad Gradom Krancelj in še više Ljubnik,
bele hiše pod njim in farne cerkve zvonik,
in hribe, ki krog se za róke držé
in se varno spuščajo v plodno poljé,
in Soro, ki zvesto naše mesto objemlje —
gledam, o gledam... in oči mi jemlje:
Kaj ves ta božji svet gleda z menoj
na lepo Sorško poljé pod seboj,
kako se v življenje budi nov labód
in vprašuje: Boš zvesto stražil naš rod?

In iz žive zemljé, iz živega róda
je planila živa kri v belega labóda,
pod Kamnitnikom zganil je tople peróti,
radósten pognal se rodu nasproti
in kliče naši deci nebogljeni:

Zivim! Zivim!
Pustite male k meni!

Valentin Jamnik